RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 116.713 van 6 maart 2003
in de zaak A 75.952/VII-16.015.

In zake : 1. Johan DEN BAES,
2. Anna VERSTRAETE,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat J. DERUDDER,
kantoor houdende te WINGENE,
Beernemstraat 79

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

Tussenkomende partij:

de n.v. VEOS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A.LUST,
kantoor houdende te BRUGGE,
Burggraaf de Nieulantlaan 14.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Johan DEN BAES en Anna VERSTRAETE op 6 oktober 1997 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling van 25 juli 1997 houdende uitspraak over het beroep aangetekend tegen de beslissing van 6 februari 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende het verlenen van de vergunning (met het oog op herlokalisatie) aan de N.V. VEOS, om een bloedverwerkend bedrijf, gelegen te 8750 Wingene, Meiboomstraat 1, verder te exploiteren;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord en de memorie van de tussenkomende partij;

Gezien het verzoekschrift van 11 maart 1998 waarbij de n.v. VEOS gevraagd heeft om tussen te komen in de debatten;

Gelet op de beschikking van 31 maart 1998 waarbij aan de n.v. VEOS toelating werd verleend om tussen te komen in de debatten;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de beschikking van 11 maart 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 14 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 februari 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. VANDERMOERE die, loco Advocaat J. DERUDDER verschijnt voor de verzoekende partijen en van Advocaat N. DE CLERCK die, loco Advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. <u>De feiten</u>

Overwegende dat de relevante gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De tussenkomende partij exploiteert sinds 1974 aan de Meiboomstraat in Zwevezele een inrichting waar dierlijk bloed wordt verwerkt. De inrichting ligt deels in woongebied (zone van 50 meter vanaf de straat) en deels in een zone voor ambachtelijke bedrijven en KMO's.

1.2. Op 15 september 1994 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen een vergunning voor een termijn van drie jaar, rekening houdend met de geplande verplaatsing van het bedrijf naar een nieuwe lokatie. Na administratief beroep aangetekend door de Vlaamse Milieumaatschappij wordt de vergunningsbeslissing bevestigd op 1 maart 1996.

1.3. Op 2 augustus 1996 dient de exploitant een milieuvergunningsaanvraag in voor de verdere exploitatie van de inrichting. De herlokalisatie van het bedrijf zou pas tegen 2007 gebeuren.

Tijdens het openbaar onderzoek worden 23 bezwaarschriften ingediend.

Op 6 februari 1997 verleent de bestendige deputatie een vergunning voor een termijn van twee jaar, met het oog op de herlokalisatie.

1.4. De tussenkomende partij tekent administratief beroep aan.

In het kader van de beroepsprocedure adviseert de afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen als volgt :

> "Voor het gedeelte van het bedrijf gelegen in de ambachtelijke zone kan de inrichting als verenigbaar met de voor het terrein geldende planologische voorschriften worden beschouwd en kan er voor dit gedeelte van de aanvraag een gunstig advies worden uitgebracht.
> Voor het gedeelte van de inrichting gelegen in het woongebied kan maar een principieel gunstig advies gegeven worden voor zover de exploitatie geen afbreuk doet aan de normale woonkwaliteit van de op de aanpalende percelen gesitueerde woonhuizen."

De Vlaamse Milieumaatschappij verleent volgend advies :

> " [...]
> Overwegende dat de Vlaamse Milieumaatschappij tot op heden niet in het bezit werd gesteld van enig document dat de rechtsgronden van het beroep aanhaalt;
> Gelet op het feit dat de termijn van onderhavig beroep op 27 april 1997 verloopt;
> ADVIES
> De Vlaamse Milieumaatschappij zal bij gebrek aan de nodige bewijsvoering het ingediende beroep als onontvankelijk beschouwen en aldus geen advies verstrekken.

Ondertussen zal de Vlaamse Milieumaatschappij het advies delen van de diensten die wel in het bezit werden gesteld van de nodige documenten en voor de afhandeling van het beroep bevoegd zijn."

Op 15 mei 1997 laat de administratie Gezondheidszorg weten :

"[...]
Gezien wij de aanvraag tot advies door uw diensten laattijdig ontvingen (op 13.5.97) is het ons onmogelijk om een gefundeerd advies te formuleren binnen de door u vermelde termijn.
Rekening houdend met de volksgezondheid is ons advies ongunstig omdat wij de risico's en de hinder voor mens en milieu niet kunnen inschatten binnen deze termijn".

De afdeling Milieuvergunningen stelt dat de hinder niet tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt, ook niet met aangepaste vergunningsvoorwaarden. Zij oordeelt dat het vanuit sociaal-economisch oogpunt noodzakelijk is de exploitant de gelegenheid te geven de bestaande inrichting te herlokaliseren. Zij stelt bijzondere vergunningsvoorwaarden voor "teneinde de exploitatie van de inrichting voor een korte termijn enigszins bestaanbaar te maken met de omgeving" en adviseert dat de vergunning aldus kan worden verleend "voor een korte termijn verstrijkend op 14 september 2000".

De Gewestelijke Milieuvergunningscommissie is daarentegen van oordeel dat de hinder wel tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt door het opleggen van bijzondere vergunningsvoorwaarden, en adviseert vergunning te verlenen voor een termijn verstrijkend op 6 februari 2007.

Op 2 juli 1997 ontvangt de verwerende partij vanwege de exploitant een geluids- en geurstudie.

Op 25 juli 1997 wordt de bestreden beslissing genomen. De vergunning wordt verleend voor een termijn tot 6 februari 2007. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd :

"[...]
Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften voor het gedeelte gelegen in gebied voor ambachtelijke bedrijven en KMO's en voor het gedeelte gelegen in woongebied voor zover de exploitatie van het gedeelte van de inrichting gelegen in het woongebied, geen afbreuk doet aan de normale woonkwaliteit van de op de aanpalende percelen gesitueerde woonhuizen;
Overwegende dat de op 1 juli 1997 aan de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie overgemaakte documenten, in casu de ge1uidsstudie en de sensorische studie, geen nieuwe elementen bevatten die van aard zijn om het advies van 16 mei 1997 te wijzigen en de beslissing te beïnvloeden;
Overwegende dat onderhavig beroep van de exploitant betrekking heeft op de beperkte vergunningstermijn tot 6 februari 1999;

Overwegende dat het voorwerp van de milieuvergunning het verder exploiteren en veranderen van een bloedverwerkend bedrijf betreft; dat jaarlijks gemiddeld 21.500 ton dierlijk bloed wordt aangevoerd waaruit d.m.v. centrifugeren, pasteuriseren, indampen, ultrafiltreren, sproeidrogen en invriezen gedroogd haemoglobinepoeder, globine-eiwitten en gezuiverd plasma, worden afgeleid; dat deze produkten worden gebruikt in de vleesverwerkende industrie (leverpastei, worst, ham, ...) en in dierenvoeding;

Overwegende dat in het besluit van 15 september 1994 van de Bestendige Deputatie van de provincieraad en bevestigd bij ministerieel besluit van 1 maart 1995, aan de N.V. VEOS een milieuvergunning werd verleend voor een beperkte vergunningstermijn, tot 15 september 1997, met het oog op herlokalisatie; dat de korte termijn gegeven werd teneinde de door de exploitant beoogde herlokalisatie mogelijk te maken en omwille van het lozingsprobleem;

Overwegende dat in de bestreden beslissing de vergunningstermijn verlengd wordt tot 6 februari 1999; dat de exploitant in zijn beroepschrift, gelet op de zware investeringslast meer tijd vraagt om de herlokalisatie te realiseren, namelijk tot 2007; dat hij formeel stelt in 2007 de volledige herlokalisatie beëindigd te hebben, met uitzondering van die activiteiten die definitief op de oude vestiging in de Meiboomstraat zullen blijven;

Overwegende dat het bedrijf in 1994 industriegrond heeft aangekocht in de Akkerstraat; dat in 1994 gestart is met de eerste fase van herlokalisatie door op de nieuwe terreinen een waterzuivering te bouwen, een nieuw magazijn voor afgewerkte produkten en twee drogers met energie-recuperatie en stoffilter; dat de lozing van bedrijfsafvalwater in de Meiboomstraat werd stopgezet door de aanleg van een persleiding naar de waterzuiveringsinstallatie in de Akkerstraat; dat een tweede fase voor de herlokalisatie is gepland voor begin 1998 waarbij de natte afdeling zal worden verplaatst en een nieuwe derde droger zal worden gebouwd in de Akkerstraat;
dat in de toekomst in de Meiboomstraat evenwel nog een beperkte activiteit bestaande uit mengen en afzakken en andere minder milieu-intensieve handelingen zullen plaatsvinden;

Overwegende dat het bedrijf is gelegen aan de rand van de bebouwde kom van Zwevezele en ingesloten is tussen een woongebied en een agrarisch gebied; dat in een straal van 100 m rondom de perceelsgrenzen ca. 30 woningen zijn gelegen, waarvan de dichtste woning op 20 m van een bedrijfsgebouw staat; dat tijdens het openbaar onderzoek 23 bezwaarschriften werden ingediend m.b.t. stankhinder en geluidsoverlast;

Overwegende dat het bedrijf continu werkt van maandag 5 uur tot zaterdag 13 uur;

Overwegende dat de exploitant in 1997 reeds de volgende geluidsbeperkende maatregelen heeft getroffen :

- veiligheidsdeur bij stoomketel voorzien van geluidsisolerende en ontdreunende plaat;
- geluidsdemper aan schoorsteen;
- geluidsalarmen vervangen door zwaailichten;
- koelcellen van container worden niet voor 6.00h opgestart;

Overwegende dat de exploitant een beperkt akoestisch onderzoek heeft laten uitvoeren door Avitech Acoustics; dat hieruit blijkt dat tijdens de dag voldaan wordt aan de gestelde richtwaarde maar tijdens de avond en de nacht overschrijdingen zijn tot 9 dBA; dat voor de activiteiten die niet zullen worden verplaatst naar de Akkerstraat een saneringsplan moet worden opgesteld; dat de losactiviteiten een overschrijding met 10 dBA van de nachtrichtwaarde veroorzaakt; dat de losactiviteiten tijdens de nacht onmiddellijk tot het strikt noodzakelijke minimum dienen beperkt en uiterlijk op 06 februari 1999 volledig dienen verboden te worden;

Overwegende dat in 1990 op de drooginstallatie stoffilters zijn geplaatst;

Overwegende dat de exploitant een geurstudie heeft laten uitvoeren door de Faculteit Landbouw van de R.U.G.; dat tot op heden hiervan enkel de voorlopige resultaten gekend zijn; dat voorlopig besloten werd dat de geuremissie geen aanleiding geeft tot een geurpluim die permanent waarneembaar zou zijn windafwaarts van het bedrijf maar dat ter hoogte van de bedrijfsgrens wel regelmatig geur waar te nemen is en onder bepaalde meteorologische omstandigheden tot max. 250 m afstand;

Overwegende dat mits naleving van de voorwaarden en uitvoering van saneringsmaatregelen het verantwoord is de vergunningstermijn te verlengen tot 6 februari 2007; dat de verlenging van de vergunningstermijn evenwel dient gekoppeld aan bijkomende maatregelen ter beperking van geluids- en geurhinder; dat deze bijkomende maatregelen ten laatste op 06 februari 1999, tijdstip waarop de vergunningstermijn zoals verleend door de Bestendige Deputatie zou verstrijken, uitwerking dienen te hebben; dat deze maatregelen dienen genomen in functie van de activiteiten die definitief op de locatie zullen blijven maar ook aandacht dienen te besteden aan die activiteiten die nog tijdelijk aanwezig blijven in de periode 1999 tot 2007; dat de maatregelen mede dienen bepaald in functie van de uitgevoerde geluids- en geurstudies;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, mits naleving van aangepaste milieuvergunningsvoorwaarden, tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt;

Overwegende dat ten einde de exploitatie van de inrichting bestaanbaar te maken met de omgeving, zowel op het vlak van de risico’s voor de externe veiligheid als op het vlak van de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting, het evenwel noodzakelijk is vergunningsvoorwaarden op te leggen die met de toepassing van een beste beschikbare schone technologie die geen overmatige hoge kosten meebrengt, technisch haalbaar zijn; dat op basis van de vanuit dit uitgangspunt gehanteerde technische criteria en de van toepassing zijnde normen, deze noodzakelijke voorwaarden kunnen worden geconcretiseerd als omschreven in het beschikkende gedeelte;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat de gevraagde vergunning mits het opleggen van de noodzakelijk geachte vergunningsvoorwaarden toe te staan voor een termijn verstrijkend op 6 februari 2007 [...]";

2. <u>De gegrondheid van het beroep</u>

2.1. Overwegende dat in het eerste middel de schending wordt aangevoerd van de artikelen 5.1.0, 8.2.1.3 en 7.2.0 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpgewestplannen en gewestplannen, en van artikel 2, §1, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw :

"***<u>Doordat</u>*** tegenpartij stelt dat de exploitatie van de inrichting verenigbaar is met de stedenbouwkundige en ruimtelijke voorschriften;
Dat tegenpartij om tot dit oordeel te komen zich uitsluitend heeft beperkt tot een (betwistbaar) onderzoek van de impact van de geluids- en stankhinder op de woonkwaliteit van de omliggende woningen;

Dat tegenpartij oordeelde dat de exploitatie geen afbreuk doet aan de normale woonkwaliteit;

Terwijl de ligging van het bedrijf zich deels situeert in een zuiver woongebied (eerste 50 m vanaf de straat) en deels in een gebied voor ambachtelijke bedrijven en K.M.O.'s, en dit volgens het gewestplan Roeselare-Tielt vastgesteld bij K.B. dd. 17.12.1979 :

Dat ingevolge artikel 2, par. 1 Stedenbouwwet plannen van aanleg een bindende en verordenende kracht hebben en niet geredelijk kan worden betwist dat de overheden die een beslissing dienen te treffen inzake milieuaanvragen, de gewestplannen en de correlatieve wetgeving dienen te respecteren. (...)

Dat zulks impliceert dat de administratieve overheden zich tevens dienen te houden aan het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen";

dat, wat betreft het gedeelte gelegen in woongebied, de verzoekende partijen aanvoeren dat manifest niet werd onderzocht of het betrokken bedrijf kan worden beschouwd als ambacht of als kleinbedrijf (artikel 5.1.0 van voornoemd koninklijk besluit van 28 december 1972); dat zij in concreto stellen :

"Dat het weinig betoog hoeft dat een bedrijf met bijna 40 werknemers, met een zuiver industrieel karakter (zuivere produktie, geen enkele band met verbruikers), dat non-stop, 24u op 24u draait, met een verwerking van meer dan 21.000.000 liter dierlijk bloed op jaarbasis, met opslagplaatsen voor meer dan 70.000 liter schadelijke stoffen en met nog steeds aanhoudende stortingen van industrieel afvalwater in de openbare wateren, niet voldoet aan dit criterium.

Dat alleen al gelet op het aantal werknemers (ongeveer 40) kan worden besloten tot onverenigbaarheid met de woonzone aangezien niet is voldaan aan het criterium 'kleinbedrijf' (R.v.St., nr. 21.964, 4 februari 1982, Arr. R.v.St., 1982, 224)";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij daartegenover stelt dat de inrichting slechts voor een deel in woongebied ligt, dat een maximale tewerkstelling van 30 personen niet doet besluiten tot onverenigbaarheid van de inrichting met de woonomgeving en dat uit de adviezen van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie en de afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen evenals uit de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verenigbaarheid van de inrichting met de omgeving en de goede plaatselijke ordening werd beoordeeld, zodat het middel als zou door de bestreden beslissing de naleving van artikel 5.1.0 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 niet in ogenschouw zijn genomen, feitelijke grondslag mist;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord stellen dat het feit dat de inrichting slechts voor een deel in woongebied ligt niet uitsluit dat artikel 5.1.0 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 van toepassing is en dat de productie-eenheden zich in woong-

ebied bevinden; dat zij voorts betogen en uiteenzetten dat het bedrijf noch als ambachtelijk, noch als een kleinbedrijf kan worden beschouwd, omdat er geen enkele rechtstreekse band is met de verbruikers, de activiteit een zuiver industrieel proces betreft middels chemische behandelingen, waarvan het eindproduct wordt verwerkt in andere producten, het jaarlijks omzetcijfer meer dan 300.000.000 (toenmalige) frank bedraagt en er jaarlijks meer dan 21.000.000 liter dierlijk bloed wordt verwerkt;

2.4. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat het niet om een nieuwe inrichting gaat, dat het door haar ingestelde administratief beroep enkel betrekking had op de volgens haar te korte termijn, dat de bestendige deputatie in eerste aanleg had beslist dat de inrichting bestaanbaar is met de planologische voorschriften, wat door de verzoekende partijen niet werd aangevochten, zodat zij nu geen belang hebben bij dit middel;

dat zij daaraan toevoegt :

> "Er is in het verleden [...] steeds impliciet en/of expliciet beslist dat de inrichting wel degelijk bestaanbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften terzake. Mocht de Minister thans in rechte desbetreffend tot een ander besluit gekomen zijn, dan zou hij zodoende niet alleen in strijd zijn gekomen met alle vroegere beslissingen desbetreffend (o.m. zijn besluit van 5 maart 1995), maar zou hij ook de al of niet wettigheid van de vroegere administratieve beslissingen in vraag hebben gesteld, wat niet tot zijn bevoegdheid behoort. De overheid is immers door eigen rechtsbeslissingen gebonden, althans zo de feiten gelijk blijven. Ze kan ze niet terzijde schuiven of buiten toepassing laten eenmaal ze definitief zijn geworden, ten ware ze door bedrog mochten tot stand gekomen zijn of zo grof onwettig mochten zijn dat ze als onbestaande moeten worden beschouwd. Ook art. 159 van de grondwet verschaft de overheid niet het recht om op eigen gezag haar eigen besluiten en beslissingen later te negeren (R.v.St., arrest nr. 65.974 van 22 april 1997 inzake Artois e.a. contra de Belgische Staat, Rechtsoverwegingen 4.3.2 en 4.3.3)";

dat zij verder aanvoert dat in het middel ten onrechte wordt gesteld dat :

> "de ganse onderneming zich [zou] situeren in het woongebied, daar waar dit slechts voor een klein gedeelte het geval is (voorgrondstrook van 50 meter)";

en dat de minister wel degelijk de verenigbaarheid van de inrichting met de onmiddellijke omgeving heeft beoordeeld;

2.5. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar memorie daaraan toevoegt :

> "zij het echter ten overvloede, [...] dat, zelfs al mocht men tot het besluit komen dat het gedeelte van de inrichting dat in het woongebied gesitueerd is

'zonevreemd' moet geacht worden, het aangevoerde middel dan nog belangeloos is, minstens ongegrond, omdat het bestreden besluit wettig blijft in gevolge het bepaalde in art. 43 §7 en §8 van het D.R.O. dd. 22 oktober 1996, al maakt het er dan niet expressis verbis toepassing van.

Ingevolge die decretale bepalingen kan aan een bestaande inrichting, waarvan de exploitatie ten dele niet overeenstemt met de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan, bij afwijking daarrond toch een milieuvergunning uitgereikt worden mits blijkt dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad, wat onder meer betekent dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt.

De vaststelling dat aan die voorwaarden is voldaan moet uit het besluit blijken, maar dit hoeft daarom niet sacramenteel te zijn noch in de termen of woorden door het decreet zelf gebruikt. Het bestreden besluit stelt vast dat ook het gedeelte van de inrichting gelegen in het woongebied er aanvaardbaar is *'voor zover het geen afbreuk doet aan de normale woonkwaliteit van de op de aanpalende percelen gesitueerde woonhuizen'*. Het besluit stelt dan vast dat die woonkwaliteit niet abnormaal in het gedrang zal worden gebracht, mits alle algemene en vooral bijzondere voorwaarden worden nagekomen die door Vlarem II en door het besluit worden opgelegd. Het besluit stelt inderdaad letterlijk vast wat volgt :

'Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, mits naleving van aangepaste milieuvergunningsvoorwaarden, tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt;

Overwegende dat ten einde de exploitatie van de inrichting bestaanbaar te maken met de omgeving, zowel op het vlak van de risico's voor de externe veiligheid als op het vlak van de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting, het evenwel noodzakelijk is vergunningsvoorwaarden op te leggen die met de toepassing van een beste beschikbare schone technologie die geen overmatige hoge kosten meebrengt, technisch haalbaar zijn; dat op basis van de vanuit dit uitgangspunt gehanteerde technische criteria en de van toepassing zijnde normen, deze noodzakelijke voorwaarden kunnen worden geconcretiseerd als omschreven in het beschikkende gedeelte'.

Dit is niet min en niet meer dan vaststellen dat, mits naleving van al die voorwaarden - wat met de wijze van uitvoering van de vergunning te maken heeft en niet met de wettigheid ervan - de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en de bestaande functies van de omgeving niet abnormaal worden verstoord.

Het bestreden besluit blijft mitsdien minstens op die rechtsgrond gewettigd, zodat het middel belangeloos is.

[...]";

2.6. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie het volgende stelt :

"[...]

Inzake de Stedenbouwkundige verenigbaarheid overwoog het besluit van de Bestendige Deputatie :

'Overwegende dat (motivering vanuit het oogpunt van de Stedenbouwkundige en Ruimtelijke aspecten) gesteld kan worden dat de exploitatie van de

inrichting, die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, nog slechts verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften gedurende een beperkte termijn)'.

Er werd dus geoordeeld door de Bestendige Deputatie dat de exploitatie weliswaar niet onverenigbaar was met de voorschriften, maar dat dit slechts voor een bepaalde termijn nog het geval kon zijn en dat aan deze beperkte termijn voorwaarden moesten verbonden worden.

Enkel en alleen m.b.t. de termijn werd er in beroep voorzien.

De Minister overwoog terzake :

'Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften voor het gedeelte gelegen in het gebied voor ambachtelijke bedrijven en KMO's en voor het gedeelte gelegen in woongebieden voor zover de exploitatie van het gedeelte van de inrichting gelegen in het woongebied geen afbreuk doet aan de normale woonkwaliteit van de op de aanpalende percelen gesitueerde woonhuizen'.

In casu volhardt de verwerende partij er dus evidentelijk in dat de bestaanbaarheid met de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften niet kan betwist worden, m.b.t. het gedeelte van het bedrijf dat is gelegen in het gebied voor ambachtelijke bedrijven en KMO's.

Wat het gedeelte betreft gelegen in woongebieden, hebben dus zowel de bestendige deputatie als de Minister een toetsing uitgevoerd zoals voorgeschreven in het art. 43 par. 7 decreet betreffende de Ruimtelijke Ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, B.S., 15 maart 1997. Er is effectief nagegaan in welke mate de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet zou overschreden zijn en in welke mate de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort. In functie daarvan zijn enerzijds een aantal voorwaarden opgelegd en door de Minister nog verscherpt. Anderzijds is de problematiek van de verenigbaarheid tevens beoordeeld vanuit het oogpunt van de mogelijkheden bij een herlocatie, waarbij de overheid, de beginselen van behoorlijk bestuur respecterende, uiteraard het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel diende te respecteren.

Daarmee rekeninghoudende heeft de Minister, die dus wel de voorwaarden had verstrengd, voorzien in een iets langere termijn dan de bestendige deputatie.

Weze nog opgemerkt dat er is voldaan aan de voorwaarden van §8 van artikel 43 van het decreet van 22 oktober 1996.

2. Bij de toetsing van het heden als enige in het geding zijnde eerste middel, mag er overigens niet uit het oog verloren worden dat het beroep van de toenmalige verzoekende partij, huidig tussenkomende partij beperkt was tot de duur van de exploitatie. De verenigbaarheid met de stedenbouwkundige en ruimtelijke voorschriften was wat het gedeelte gelegen in gebied voor ambachtelijke bedrijven en KMO's betreft, dus aanvaard en wat het gedeelte gelegen in woongebied betreft, werd de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving onderzocht.

De adressaat van de vergunning mag er dus in rechte van uitgaan dat de verenigbaarheid, weze het met de specifieke toetsing wat de zone woongebied betreft, voor hem definitief is geworden. De discussie kan dus enkel en alleen slaan op de voorwaarden enerzijds, de termijn anderzijds, gezien de problemen inzake de verenigbaarheid. De pure vaststelling dat de verenigbaarheid principieel mogelijk is, is dus vaststaand, zodat het eerste middel niet gegrond kan zijn. De verzoekers mogen effectief de invulling van de voorwaarden en de termijn bestrijden en het is evident dat het de verzoekers mogelijk is deze invulling niet te bestrijden als er een termijn verleend wordt van twee jaar, en deze invulling wel te bestrijden als er een termijn verleend wordt van tien jaar.

Het middel dat er op neerkomt dat er helemaal geen vergunning verleend wordt, kan, bij gemis aan beroep van verzoekers bij de Minister, niet voor de eerste maal voor Uw Raad worden ingeroepen";

2.7. Overwegende dat de verzoekende partijen voorhouden dat de installaties (productie-eenheden) van de vergunde inrichting zich grotendeels in woongebied bevinden; dat noch de verwerende, noch de tussenkomende partij, deze bewering betwisten;

Overwegende dat artikel 5.1.0 van het meergenoemd koninklijk besluit van 28 december 1978 bepaalt dat de woongebieden mede bestemd zijn voor "ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd"; dat de bestreden beslissing klaarblijkelijk niet heeft onderzocht of het gedeelte van de inrichting dat gelegen is in woongebied -zo al werd nagegaan om welk gedeelte het gaat- kan worden beschouwd als ambacht of kleinbedrijf; dat, vooraleer de tot vergunnen bevoegde overheid nagaat of de inrichting bestaanbaar is met het woongebied en verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving, zij eerst moet nagaan of het gaat om een inrichting die als "handel, dienstverlening, ambacht of kleinbedrijf" kan worden beschouwd; dat dit te dezen niet is geschied;

Overwegende dat de omstandigheid dat de verzoekende partijen de beslissing van de bestendige deputatie niet hebben aangevochten, hoewel daarin ook reeds de inrichting in overeenstemming geacht werd met de bestemming woongebied, niet betekent dat de verzoekende partijen dit middel niet meer op ontvankelijke wijze voor de Raad van State zouden kunnen aanvoeren; dat de verzoekende partijen vrij zijn om te berusten in een in hun ogen onwettige beslissing die vergunning verleent voor een korte termijn, zonder daardoor het recht te verliezen dezelfde onwettigheid aan te vechten wanneer die wordt begaan om een vergunning te verlenen voor een veel langere termijn; dat het gegeven dat de verwerende partij reeds eerder een vergunning had verleend, niet betekent dat ze bij een vraag tot hernieuwing verplicht is op dezelfde wijze te oordelen;

Overwegende dat zowel de tussenkomende als de verwerende partij inroepen dat de motivering die in de bestreden beslissing werd gehanteerd om te stellen dat de inrichting verenigbaar is met de bestemming woongebied, net zo goed had kunnen gehanteerd worden om toepassing te maken van de afwijkingsbepalingen van artikel 43, §§ 7 en 8 van het decreet van 22 oktober 1996

betreffende de ruimtelijke ordening; dat de Raad van State echter niet een andere motivering in de plaats kan stellen van deze, door de verwerende partij tot uiting gebracht in de bestreden beslissing;

Overwegende dat het eerste middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Tewerkstelling van 25 juli 1997 houdende uitspraak over het beroep aangetekend tegen de beslissing van 6 februari 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende het verlenen van de vergunning (met het oog op herlokalisatie) aan de n.v. VEOS, om een bloedverwerkend bedrijf, gelegen te 8750 Wingene, Meiboomstraat 1, verder te exploiteren.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 123,95 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes maart tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

Th. VAN RAEMDONCK. **M.-R. BRACKE.**